

11244

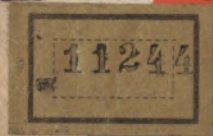
304

44. 211

A Moabit

szökevényei

JUHÁSZ
LAJOS
REGÉNYE

204 SZÁM

A MOABIT SZÖKEVÉNYEI

REGÉNY

IRTA

JUHÁSZ LAJOS

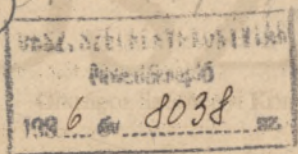
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk.

A fõdelet Kner Albert készítette.

Foto: Ufa.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfõn és pénteken.

Szerkesztõség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelõs:

dr. id. Kovács Dénes.

Elõfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Délelőtt tizenegy órakor gyenge kopogtatás hangzott a sarokban álló hulladék ládából és a négyszázhetvenötös savószínű szemei ijedten rebbentek az örökké zárt ajtó mellett ülő fegyőr felé. Az őr bediegződött szigorú pillantása gyanutlanul kaszált végig a kattogó varrógépek fölé hajló fegyencpönyák fölött. A húsz varrógép együttes zakatolása minden kisebb zajt elnyelt és a négyszázhetvenötös kis figyelmeztető köhintést hallatott. Felkapta a munkában lévő tisztiköpenyt és a láda elé állítva a próbabábút, rátette. Miközben szakszerűen átvizsgálta a kabátot, nem kerülte el figyelmét, hogy az őr olyan sóvár, egyben alázatos tisztelettel tele pillantást vet a köpeny felé a terem túlsó végéből, mintha máris a kabátban lenne az igazgató úr!

A négyszázhetvenötös kezében gyanusan remegett a kék jelzőkréta, amikor néhány vonás után széttárta a kabát szárnyait és gyors egymásutánban hármat köhintett.

Ebben a pillanatban kissé felnyílt a hatalmas hulladékláda teteje és a jótékonyan takaró igazgató

gatói köpeny védelme alatt kifordult a ládából egy csontos arcú, szúrós szemű férfi. Miközben társa felemelte a kabátot, mélyen lehajolva osont helyére a felhalmozott szövetek és egymásmellé állított próbababák mögé. Csontos arca ijesztően sápadt volt és miközben apró lihegéssel kapkodott levegő után, reszkető ujjával eredménytelenül próbált befűzni egy szál cérnát.

A négyszázhetvenötös elbabrált még egy kis ideig a próbababán lévő tisztiköpennyel, egy-két riadt, óvatos pillantást vetett az ör felé, majd visszament a munkahelyére. Fojtott hangon súgta a csontosképű felé:

— Mit szuszogtál megint annyi ideig abban az átkozott ládában? Majd a frász tört ki itt... ha véletlenül hátrajön a kékruhás és meglátja, hogy nem vagy itt!... Végünk van! Mondtam, hogy naponta csak tíz percet dolgozhatsz!... Amikor az ör az ellenőrzést várja. Olyankor ugyanis nem mozdul el az ajtótól.

A csontosképű izgatottan felelt:

— Fogd be a szád, öreg hülye! És ne átkozd a ládát! Megcsináltam...

— Mit csináltál meg?

— A kijáratot!

A négyszázhetvenötös kezében megállt a tű.

— Mit?... Áttörted a falat?

A csontosképű némán bólintott, de a szemében lobogó ijesztő tűz többet mondott minden ékesszólásnál. A négyszázhetvenötös sápadt arcán forró pirosság ömlött el, majd még sápadtabb lett.

— Megörültél, Fritz? Egészen áttörted?

— Na, nem egészen — felelt Fritz halkan. — Nem azért vagyok falbontó rekorderek... Csak a külső rétegig... de minden téglát kiszedtem addig. Ami hátra van, azt öt perc alatt játszva elintézem.

— És... a kiszedett téglák?

— A többihez raktam, a szövethulladék alá.

— Jól betakartad? A deszkákat visszaillesztetted?

— Pontosan a helyükre! — bólintott Fritz. — Nem fedezhetik fel... Hacsak el nem húzzák a ládát a sarokból.

— Vagy fel nem forgatják a szövethulladékot. De reméljük, hogy az alatt a félóra alatt nem lesz baj.

Fritz kezében megállt a munka. A ládára nézett és lassan emelkedett a mellkasán egy mély lélegzetvételtől. Mintha máris az olyan régen nélkülözött szabadlevegőt szívná a tüdejére.

— Pajtás... Bareslav pajtás — suttogta halkán. — Lehet, hogy egy pár óra múlva szabadulunk.

— Vagy lemegyünk a pincébe... vasba... kemény fekhely... Esetleg kapunk rá még egy-két évet...

Fritz dühös lett. Olyan pillantást vetett a négy-
százhetvenötösre, hogy az rögtön elhallgatott.

— Már megint hülye vagy, Bareslav. Ilyenkor el sem tudom hinni, hogy mire kaptad azt a hat évet... Te voltál szélhámos és csaló? Egy ilyen gyáva nyúl? Mi lesz veled, ha kint le-

szünek? Ott is azt számítgatod majd munka előtt, hogy mit kapsz, ha megfognak?

— Ott kint az más — mormogta Bareslav elszégyelve magát. — Ott nem félek. Különben is új műfajra indulunk... Szállodákra. Ott minden símán fog menni... De itt? Itt?

— Itt is símán megy majd... Azért iparkodtam a munkával, mert ma mi maradunk itt délbén takarítani. Szombat van. Ha ma nem megyünk el, csak hat hét múlva esik ránk ismét a takarítás sora. Addig biztosan felfedeznék, hogy a ládából megbontottuk a falat... A ruhák késsen vannak?

— Készen — bólintott Bareslav az asztalon kiterített civilruhákra intve. — Még csak a fércet kell kiszedni belőlük.

— Képzelem, hogy fog örülni a főtiszt úr, meg a titkár úr, ha megtudják, hogy pont az ő ruhájukban lógtunk meg — röhögött Fritz. — Kár, hogy nincs cipő is... Ezek a bakancsok nem túl elegánsak!

— Majd szerzünk odakint — legyintett Bareslav. — A „kis párna“ kéznél van?

— Kéznél, de te szedd inkább ki a fércet a ruhákból, nehogy akkor kelljen majd bajlódni vele.

— Már csinálom — vette a kezébe Bareslav a főtiszt ruháját. — De... biztos, hogy a „kis párna“ elég nedves a homok?...

Fritz idegesen sziszegte a barátja felé:

— Ezt bízd rám... Nem kértelek, hogy te üss! Nem az első ilyen esetem lesz. Kipróbált szer.

Bareslav elhallgatott. Ideges, kapkodó moz-

dulatokkal szedte ki a főtiszt civilruhájából a fécet és arra gondolt, hogy ezeken a fehér falakon és fekete rácsokon túl most május van. Arany napsütés zuhog a csoda-kék égből, könnyű ruhákba öltözött, fiatal nők járnak a zöld lombok alatt, a kávéházakban zene szól, nagyszerű italok gyöngyöznek a kristálypoharakban, akár fél cigarettákat is eldobnak egy megunt mozdulattal, pénz, mozgás, szerelem, élet van ott kint, itt pedig nincs semmi, csak sívár, egyhangú, lélekölő robot. Igyekezett kivenni a fejéből, hogy ebben a házban pince is van, kurtavas, kemény fekhely és megpróbált hálás lenni Fritznek. Elvégre mégis Fritz fejében született meg a gondolat, hogy a ládába bújva, kibontja a falat egy elhasznált szabóollóval, ő vállalta a munka végrehajtását, az ő „elintézés”-ét. Fritz varrta meg azt a keskeny, hosszú vasalópárnaszerűen tömött kis zacskót, amit a sétaudvarról felszedett és apránként felhordott homokkal töltött meg. Végeredményben mindent Fritz csinált, ő úgyszólván csak statisztált a Fritz szökéséhez és szinte az ölébe hull a saját szabadsága is. De bárhogyan is próbálta szuggerálni magát, nem tudott szabadulni attól a rossz, émelyítő izgalomtól — sőt félelemtől, — ami egyre jobban elterjedt a mellében és a gyomra körül. Hiába gondolt a szabadság ezernyi csábító ígéretére, folyton a betonpince volt lelakiszelei előtt, a kegyetlenül szorító kurtavassal és az volt a sejtelme, hogy súlyos kiemenetelű, végzetes kalandok felé indul.

De már nem volt ideje ezen tépelődni. A láda-

ből felbontott fal vezetett a szabadba — ezt előbb-
utóbb ugyis felfedezik, a civilruhákból kiszedte
az utolsó szál fécet, a fiókban ott lapult a ho-
mokkal töltött kispárna és Fritz különös fény-
ben égő szemekkel várta, hogy a hetek óta elő-
készített szökési tervet végre keresztül vigyék.

Pont tizenkét órakor megszólalt a teremben a
jelzőcsengő és az őr felállva székéről, jelt adott
a munka befejezésére. Elhallgattak a zakatoló
varrógépek és az eddigi zugást, kattogást felvál-
totta a sorakozó fegyencek bakancsainak dobo-
gása. Mire az őr végigmotozta a feltartott karral
elébe lépő fegyenceket, kopogtak az ajtón és két
másik fegyőr elvezette a rabokat a celláik felé.

Amint becsukódott mögöttük az ajtó, az őr a
visszamaradt Bareslav és Fritz felé fordult:

— Egy-kettő, emberek — mondta szigorú han-
gon. — Végezenek gyorsan a takarítással.

A rabok szemei foszforeszkáló tűzzel villantak
össze, majd Bareslav engedelmesen toltá egy-
másmellé a varrógépeket, hogy felseperjen és
felmossa a padlót. Miközben minden idegszálán
halálos izgalom feszült, óvatos pillantást vetett a
tishti szabóság sarkában pizsmogó Fritzre. A
mitsem sejtő őr az egyik ablakhoz fordulva, le-
nézett a börtönudvarra. Fritz ideges gesztussal
intett Bareslavnak, mire az néma biccéntéssel
felet. Bareslav látta, hogy a keskeny homok-
zsák már Fritz kabátja alatt van, hogy Fritz arca
gyanusan sápadt és feszült várakozás izgalma lo-
bog a szemében. Elakadt a lélegzete, amint az
ablaknál álló őr felé nézett. Mégegyszer feltűnt

lelkiszemei előtt a fegyelmi pince hideg, nyirkos betonja, de ugyanakkor a szabadulás kínzó vágya is átsuhant rajta és az izgalomtól rekedten szólt oda Fritznek.

— Gyere ide... Segíts ezeket a gépeket odébbtolni...

Fritz odament és miközben az egyik gépet eltolták a helyéről, jól megjátszott meglepetéssel kiáltott fel:

— Felügyelő úr! Ez a gép el van törve! Ki dolgozik ennél a gépnél?

Az őr odalépett és figyelmesen vizsgálódva hajolt a varrógép fölé.

— Hol van eltörve ez a gép?

Fritz ekkor már az őr hátamögé került és a homokzsák teljes erővel csapott le az előrehajló őr nyakára.

Az őr megingott és hangtalanul rogyott a varrógép mellé. Arcából lefutott minden vér és félig nyitott szemei ijesztő fehéren világítottak viasz-sárga arcában.

Bareslav görcsös félájulatban meredt az ajtó felé. Attól tartott, hogy valaki kopogtatni talál ezekben a végzetes percekben és ha nem nyitnak ajtót, gyanus lesz, — hiszen tudják, hogy itt egy fegyőr van két fegyenczel — és betörik az ajtót.

— A... az ajtót! — nyögte rekedten. — Mi lesz, ha zörögnek?

Fritz lázas gyorsasággal vette magához az ájult őr revolverét. Dühös sziszegéssel fordította arcát Bareslav felé.

— Hagyd most az ajtót, hülye! ... Fogd meg a lábát! — intett az örré. — gyere, beletesszük a lábába! ...

Bareslav minden tagja rángatózott a rémület-től. Nagystilű szélhámosságok sorozatát követte el, mielőtt idekerült, de soha nem használt erőszakot és az az energia, amit Fritz tanusított, furcsa tisztelettel töltötte el iránta. A nyitott ablakon behangzott az udvaron körbejáró rabok bakancsainak ütemes dobogása, kék egyenruhák rémítették az ájult őrt cipelő fegyenceket és Bareslav kifinomult idegei csaknem felmondták a szolgálatot.

Fritz letette az őrt a láda mellé és ledobálva magáról a fegyencruhát, kapkodó gyorsasággal vette fel az előkészített civilt.

— Mozogj! — lihegte verejtékező homlokkal Bareslav felé. — Öltözz, mert itthagylak ...

Bareslav is átöltözött és szorongva nézett a földön heverő ájult örré.

— Ezzel mit akarsz csinálni? — suttogta tik-kadt szájjal. — Mi legyen vele?

Fritz cinikusan rántotta fel a vállát.

— Betesszük a lábába.

— Ott ... esetleg megfulladhat a szövetmaradékok között — aggályoskodott a helyzethez nem illő lelkiismeretességgel Bareslav.

— Mondd már ... Úgysem fognak el többé élni, — ütött Fritz az örlől elvett revolverre. — De gyerünk már!

Bareslav is bevégezte az öltözést. Kissé furcsa látványt nyújtott a két kifogástalan ruhába öltö-

zött bakancsos és hajadonfőt lévő férfi, de Fritz máris felnyitotta a láda fedelét és előrántva a falbontáshoz használt szabóollót, félretolta a ládát.

A láda mögött félméternyi szélességű vájt üreg tátongott a falon. Lehajolt és néhány szakavatott mozdulattal kiemelte az egyik téglát, azután félpercenként a következőket, végül lihegve egyenesedett fel.

— Mehetünk! — intett a szabaddá lett nyílás felé. — Ez a törvényszék folyosójára nyílik! Ilyenkor elég sok civil jár a folyosón, a főkapun özönlenek ki-be, ki fogunk jutni feltűnés nélkül.

Bareslav gépiesen helyeselt, majd a Fritz kabátjára mutatott:

— Keféld le magad... Csupa mész vagy...

— Majd odakint — legyintett Fritz, — a kímáztatásnál ugyis bepiszkoljuk magunkat. Tedd zsebre a kefért és segíts ezt az ipsét a ládába tenni.

— De... — tiltakozott gyámoltalanul Bareslav. — A ládában megfulladhat.

— Itt meg magához térhet! — csattant fel idegesen Fritz. — És dörömbölni fog. Fellármázza az őrséget és megfoghatnak bennünket, mielőtt az uccára jutunk! Ne okoskodj annyit...

Beemelték az ájult őrt a hulladékládába és Bareslav meglegedett annyival, hogy az arcát szabaddá tegye, hogy ne kelljen tartania az őrt megfulladásától.

Fritz lecsukta a láda fedelét, rátolta a reteszt és kaján vigyorgással mondta:

— Igy ... itt dörömbölhetsz ... Két órán belül biztosan nem fedezik fel, hogy megszöktünk.

Egymásután átbujtak a nyíláson és a szabóműhelyre pedig csend borult.

II.

Sir Pearston, a londoni Pearston-áruházak mindenható tulajdonosa, egy pillantást vetett az előtte lévő névjegyre és rövid biccentésével intett a tiszteletteljesen várakozó szolgának.

— Kérem.

A szolga kiment és az ajtóban megjelent Sherfield, a legendáshírű magánnyomozó! Szinte álmosan tunya pillantását várakozóan függesztette Pearston ősz, markáns fejére és lassú léptekkel közeledett a süppedő perzsaszőnyegen a széles, kézifaragású íróasztal felé.

Pearston felállt és helytel kínálva Sherfieldet, elébe tolta a szivaros és cigarettás dobozokat. A hírneves magánnyomozó felkattintotta öngyújtóját és rágyújtott egy cigarettára. Rövid szünet következett, amelyből ki lehetett érezni, hogy Pearston bizonytalanul keresi a szavakat a mondanivalójához. A nyomozó egyideig némán nézett a szürkés-kék füstgomolyagok közé, majd csendesen megszólalt:

— Szívesebben venné, Sir Pearston, ha talán én kérdeznék? Úgy látom, nehezen találja meg a bevezető szavakat. Talán felesleges hangsúlyoznom, hogy a legkényesebb családi ügyeket is

pertraktálhatja előttem, én nálam teljes a diszkréció.

Pearston meglepetten nézett a nyomozó álmos szemeibe. Hálás kis mosoly suhant át az arcán, amikor megszólalt:

— Köszönöm, Mr. Sherfield. Valóban nehezen találom meg a bevezető szavakat. Kissé, hm... kényes természetű ügyben szeretném kérni szíves fáradozását... Olyan kényes természetű ügyben, amely talán kissé szokatlan lesz még az ön praksisában is.

A nyomozó kifejezéstelen, kissé kövérkés, telt arcán udvarias és érdeklődést jelző mosoly terült el.

— Értem — mondta halk, színtelen hangon. — Családi vonatkozású dolog?...

— Igen... a feleségemről van szó — bólintott Pearston. — De...

— Pardon, uram — szakította félbe a nyomozó, — mikor ötlött eszébe az első... izé... kellemetlen gondolat?

Pearston tagadóan rázta a fejét.

— Szó sincs kellemetlen gondolatról... Ennyire még nem fejlődött a dolog...

— Hanem?

— Mondjuk inkább, megérzésekről... Afféle sejtelemről, amit azonban eddig elhessegettem magamtól...

— Értem — bólintott a magánnyomozó. — Tehát csak sejtelem. És szabad tudnom, mikor támadt az első ilyen sejtelve?

— Körülbelül két hónapja,

— Volt erre valami konkrét, határozott formában jelentkező oka?

Pearston arcán kellemetlen kifejezés tünt fel. Ettől tartott, mielőtt a nyomozót magához kérte. Ezekről a józan kérdésektől és már meg is bánta, hogy egyáltalán iderendelte Sherfieldet. Legszívesebben rögtön abbahagyta volna a további tárgyalást. Keményen mondta:

— Nem. Semmi konkrét okom nem volt. Éppen ezért kértem önt, mert tudom, hogy a legdiszkrétebb, legtapintatosabb informátor Londonban. Tisztán csak megérzés az egész, az is lehet, sőt nagyon valószínű, hogy pusztán kényszerképzet. Valami psyhosis. Az utóbbi időben túlsokat dolgoztam, talán romlottak az idegeim. Éppen azért ne kérjen tőlem közelebbi adatokat, ilyenekkel nem szolgálhatok. Ez az eset nem olyan egyszerű és bocsánat a kifejezésért, durva, mint amilyenek a hasonló esetek szoktak lenni.

A detektív arca változatlanul közömbösen meredt a beszélő arcába. Udvariasan kérdezte:

— Tehát? Miben lehetek szolgálatára?

Pearston felállt és néhányszor végigsétált a szobán, mintha azon töprengene, egyáltalán folytassa-e ezt a kissé mégis csak szégyelni való tárgyalást, de eszébe jutottak a legutolsó hetek nehéz vívódásokkal tele órái és elhatározva állt meg a nyomozó előtt.

— Rendkívül kényes feladat előtt áll, uram — mondta gyanús sietséggel, mintha attól tartana, hogy meggondolja magát és nem beszél. — Nem megfigyeltetésről van szó... Valami másról...

sokkal nemesebb eszközökkel szeretném elérni a célt...

— Megelőzni a bajt? — szólt közbe Sherfield.
— Tehát a láthatatlan őrangyal szerepe?...

Pearston arca felderült.

— Ez az! Nem találtam meg a helyes kifejezést. Legyen a közelében és örködjön felette. Én tudom, hogy ostobaság és felesleges az egész, de most néhány napra elutazom. Szeretnék nyugodt lenni, abban a tudatban, hogy ő nincs egyedül. Hogy valaki vigyáz rá! Nem utólagos jelentést kérek, hanem az esetleges bajok megelőzését! Úgy-e, megértett?

A nyomozó felállt.

— Tökéletesen. Vállalom a megbízást.

Pearston szó nélkül elővette csekkönyvét és kitöltve egy csekklapot, átnyújtotta:

— Az előzetes költségek fedezéséül — mondta.
— Egyébként önagysága holnap délután indul Davosba. A Hotel-Majestic-ben száll meg. Még valamit! Nagyon szereti a gyöngyöket, van néhány rendkívül szép gyöngysora, ami nagy értéket képvisel. A világon senkinek még csak sejténie sem szabad, hogy ön kicsoda és milyen feladat elvégzésére tartózkodik feleségem közelében. Természetesen neki legkevésbé sem szabad megtudnia. Úgy-e érthető, ha erre kérem... És... nemcsak a gyöngyök miatt...

A detektív kifejezéstartalan arcán finom mosoly suhant át.

— Természetesen — felelt röviden, miközben összehajtogatta a csekklapot, anélkül, hogy egy,

pillantást vetett volna rá. — Mennyi időre szól a megbízatásom?

— Ez bizonytalan. Azt hiszem, legjobb lesz, ha felkészül négy-hat hétre, amig ő haza nem jön Davosból... Tehát megértettük egymást?

— Teljesen — mondta a magán-detektív és meghajolva Pearston felé, lassú léptekkel távozott.

Mig a lift lezúgott vele a Pearston üzletház hatodik emeletéről, nagyjából átgondolta a kapott megbízást és mi tagadás benne — nem lelkesedett túlságosan. Lady Pearston fényképét sokszor látta a nagy Magazinok társaság rovatában és élénken maga elé képzelte a kissé álmatag, légiesen finom szépséget, amint bágyadt, messzenéző pillantással néz el a semmibe, miközben hosszú, fehér ujjai szórakozottan morzsolgatják a legendáshírű gyöngysorok mogyorónyi nagyságú szemeit.

— Na, szép kis feladat! — dünnyögte elégedetlenül, amint az uccára érve elindult a menetjegyiroda felé, hogy megváltsa a Davosba szóló jegyet, — „örangyal“ lettem! Mit fogok csinálni öregségemre, ha már most ilyen tétlenül kell néznem a napok mulását és a végén arcpirulás nélkül bezsebelni a meg nem érdemelt honoráriumot? Még az a jó, hogy teljesen diszkrét az ügy. Legalább nem tudják meg a kollegák, hogy nem üdülni megyek Davosba.

Sherfield kötélidegzetű, éleseszű detektív volt, de egyáltalán nem volt kifejlődve az a bizonyos „hatodik“ érzéke, ami nélkül pedig bajosan lehet.

valaki nyomozózseni. Mit sem sejtett abból a fordulatokkal tele, izgalmas regényből, amely Davosban lejátékszásra vár és amelynek ő lesz az egyik főszereplője és amelynek címe: Lady Pearlön gyöngysora lesz.

III.

Davosban, a Hotel Majestic egyik másodemeleti apartmanjában furcsa beszélgetés folyt az előkelő „amerikai filmrendező“-ként bejelentett Bareslav és „inasa“-ként szereplő Fritz között. Fritz, inasoknál soha nem tapasztalt tiszteletlenséggel vetette végig magát a heverőn és miközben fogai között idegesen harapdálta cigarettája tokját, mélységes megvetéssel nézett a tükör előtt öltöző Bareslavra. Bareslav arcán állandóan ott tükröződött az a riadt félelem, amely a szökésükkor elfogta és azóta is szüntelenül ott remeg örökké feszült idegeiben. Miközben a széken lévő remekbe szabott frakkot nézi, egy pillanatra felrémlik előtte az ájult fegyőr viaszfehér arca, a mellé szórt rabruha és szinte gyűlölködő pillantást vet a heverőn cigarettázó Fritzre. Igaz, hogy a szökés remekül sikerült, hála Fritz szakavatottságának, helyismeretének, hideg elszántságának és előlegező orgazdájának, eljutottak eddig a ragyogó fényüzéssel berendezett luxus-szállóig, de Bareslav nem tudott maradéktalanul örülni erőszakosan visszaszerzett szabadságának. Amióta átbujtak a falba vágott résen, nem volt egy nyugodt pillanata, nem nyelt le egy jóleső fala-

tot és csak altatószerrel tudott megszabadulni az ébrenlét szüntelenül gyötrő félelmeitől, hogy álmotalan, mély öntudatlanságba zuhanva, másnap émelygő gyomorral, görcsös fejfájással ébredjen a víziószerűen nyomasztó valóságra. Őt napja annak, hogy megszöktek, de Bareslav máris úgy érzi, hogy nem bírja sokáig. Egyre sűrűbben gondol arra, hogy titokban összepakkol és megszökik ebből a sokak által bizonyára irigyelt fényes jólétből és sorsára hagyva Fritzet, elbujdosik valamerre a veszélytelenebb szegénységbe, inkább rongyokban jár és hidak alatt alszik, csak ne kelljen minden ajtókopogtatásra összerendezni. De ájult akaratlansággal eszmélt rá, hogy az sem jobb. A hidak alatt talán még hamarabb utóléri a törvény keze. Nem, ebből a kínos vergődésből már nincs más kiút, mint a „vagy-vagy“, ahogy Fritz mondja.

Vagy megszereznek egy vagyont jelentő összeget s kivándorolnak távoli világországba kávéültetvényesnek vagy ismét visszabukdácsolnak a fehér falak és fekete rácsok közé. Bareslav egyre többet gondol a Moabit rettegett betonos pincéjére és enyhe csodálkozással állapítja meg, hogy már nem is látja olyan borzalmasnak a fegyelmet. Érzi tudat alatt, hogy olyan bonyodalmakba keveredhet amelyből csak a betonpincén keresztül vezethet kiút, tudja, hogy bárhová menjen is, ebben a nagyon megáhitott szabadságban soha, sehol nem hajthatja nyugodtan álomra a fejét, nem nyelhet le egy jóízű falatot, amit ne keserítene meg az örökös izgalom. Szökésük után az

első éjjel azt álmodta, hogy bent van a szabóműhelyben, az ő egyformán szigorú pillantásának ellenőrzése alatt, munkaidő után megszokott cellájába tért, az asztalon ott állt csajkában az ebédje, rácsukódott az ajtó, eldübörgött a megszokott kulcskopogás a zárban és ő a tökéletes biztonság és nyugalomnak valami végtelenül jóleső, megnyugtató érzésével ült az asztalhoz. Csaknem felsőhajtott álmában: Hála Istennek, itt nem érhet baj! Itt vigyáznak rám! Amikor felébredt és álmokóros szemekkel körülnézve, Fritz orgazdájának lakásán megpillantotta a tátott szájjal hortyogó Fritzet, hirtelenében olyan érzése támadt, mint az első börtönben töltött éjjel után: nyomasztó félelem és kétségbeesés szorította el a lélegzetét. De már nem volt visszaút és akaratlan bábként bólogatott Fritz remek haditervének, amelyben kinevezte őt amerikai filmrendezőnek, önmagát inasának és okmányokat, ruhát és pénzt szerezve, elcipelte Davosba a „Hotel Majestic“-be, hogy mint szállodatolvajok szerezzék meg a nagyfogást, ami után véglegesen nyugalomba vonulhatnak.

Mig Bareslav a tükörfényes plasztronba illesztett gombokkal bibelődött, Fritz csendes, fojtott hangon szólalt meg a heverőn.

— Mi lesz velünk, Bareslav? Megvárjuk, míg benyújtják a számlát?... Amig teljesen leégetjük a terepét?

Bareslav kedvetlenül vonta fel a vállát.

— Mit tudom én?... Látnod, hogy nem jön semmi... Nem erőszakolhatjuk a dolgot...

Fritz ingerülten ugrott fel a heverőről:

— De nem úgy van az, barátom! Talán azt képzeled, hogy valóban filmrendező vagy és csak pihenni jöttél ide? Tudod, hogy fogytán a pénzünk! Egy hétnél tovább nem bírjuk! Legkésőbb holnaputánra meg kell csinálni a mókát! Nem várhatunk tovább!

Bareslav kezében megállt a slipsz. Komoly arccal fordult Fritz felé:

— Kérlek — mondta nyugodtan, — csinálj valamit. Különben is te vagy a végrehajtó. Én nem értek a kasszafuráshoz.

Fritz szemében türelmetlen fény lobbant.

— Hülyéskedsz, öreg. Megint hülyéskedsz. Nagyon jól tudod, hogy már ötöt is megcsináltam volna! Rajtam nem mulik! De, ha te be vagy gyuladva, akkor nem lehet. Lemész esténként frakkban, vacsorázol, táncolsz, jó szivarokat szívsz, leiszod magad és hajnalban hazajössz azzal, hogy „nincs semmi“! Ha tudtam volna, hogy ilyen gyáva, lehetetlen alak vagy, nem hozlak el a Moabitból...

Bareslav egy gondolattal sápadtabb lett.

— Pszt! — sziszegte fojtottan. — Megörültél? Miért nem állsz ki a hallba és ott ordítod, hogy honnan jöttünk? Vagy írtad volna rá a bejelentőre! Így hamar elkészülünk...

Fritz megvető gesztussal felelt:

— Gyáva vagy, mint a patkány! Mit akar az ilyen ember a világon? Fél a börtöntől, fél a szabadságtól és mozdulatlanságtól! Az ilyen embernek legjobb, ha főbelövi magát,

Bareslav mély lélegzetet vett. Komoly, nyugodt hangon mondta:

— Szentelen vagy, Fritz, mint a hozzád hasonlító kis csirkefogók általában. És buta, mint a feszítővasad. Elfelejtetted, hogy most olyan területen mozgunk, ahol nem érvényesül a te durvaságod. Ide szellemi, magasabbrendű szellemi képességek kellenek és az benned nincs. Várd meg, amíg akad valami, aztán beszélhetsz, sőt cselekedhetsz is! Akkor majd kiadom az utasításaimat, de addig vársz! Könnyű itt heverészni és cigarettázva várni, hogy visszajövk-e az étteremből vagy a bárból? ... Ha engem ott lefűlelnék, te még mindig megugorhatsz innen! Én megyek a tűzbe mindennap és neked jár a szád?

Fritz cigarettára gyújtott. Miközben lassan engedte ki az orrán a füstöt, gyanakvó pillantással nézett Bareslav szemébe. Legszívesebben ököllel ment volna barátjának, de belátta, hogy egyedül mozdulni sem tudna, tehát ki van szolgáltatva Bareslavnak. Engedékenyen mondta:

— Nézd, pajtás, ne veszekedjünk. Nincs nagyobb hülyeség, mintha magunkfajta emberek egymás ellen fordulnak. Kész bukás!

— Akkor tartsd a szád.

— De azt is meg kell értened, hogy nagyon ég a talaj. Holnaputánig végezni kell, mert letelik a hét, hét végén benyújtják a számlát. Addig árkon-bokron túl kell lennünk.

Bareslav elgondolkozva vett le egy pelyhet frakkjának plasztronjáról.

— Igen... Baj, hogy ennyire nincs pénz.

Nem tudnál kérni az orgazdádtól? Ha befut valami, úgyis ő kapja a zsákmányt. Ird azt neki, hogy a jövő hétre remek fogást csinálunk. Száz-ezres értékű briliánsokat ígérhetsz. Már minden kész, csak el kell vinni... De csak a jövő héten lehet....

Fritz kellemetlen arcot vágott.

— Azt nem lehet, Bareslav. Ne felejtsd el, hogy tolvajbecsület is van a világon! Egymást sohasem szoktuk becsapni.

— Ki beszél becsapásról? A jövő héten biztosan tudnánk valamit csinálni... De még nem érett... Például... hm...

Fritz érdeklődve kapta fel a fejét.

— Nos?... Mi az a „például“?!

— Nem tudom... Jött tegnap egy nagyon elegáns angol hölgy... valami Lady Pearston. Láttam a fényképét egyik angol Magazinban, onnan ismertem meg.

— Na és? — izgult Fritz. — Mi van a Lady-vel?

— A magazinbeli képén csodálatos gyöngyszökeket visel. Legalább félmillió! Persze, csak ha valódi...

— Hülye vagy, Bareslav. Egy ilyen előkelő angol dáma nem visel üveggyöngyöket. Biztos, hogy valódi. És ha félmilliót ér, az „öreg“-től is kapunk érte százezret. Azzal már elmehetnénk...

— Jó, jól — csillapította Bareslav. — Tegyük fel, hogy valódiak a gyöngyei. De még azt sem tudom biztosan, hogy elhozta-e? Lehet, hogy nincs is vele. Láthatod, hogy nem lehet egyszerre

felfujni valamit. És ha itt van, nem tette-e lehetővé a safeban? Onnan nem lehet ellopní.

Fritz idegesen szívott egyet cigarettáján. Nagyon felvillanyozta a félmilliós gyöngy közelsége. Elömlött rajta a cselekvés láza és legszívesebben rögtön rohant volna, hogy leüsse Lady Pearstont és letépje nyakáról a gyöngyöket.

— Az nem kérdés! — legyintett türelmetlenül. — A safetól nem félek...

— Azt is meg tudod fúrni? — kérdezte Barselav és lekicsinylő pillantást vetett az egyik elegáns kis bőrönd felé. — Ezekkel a szerszámokkal?

— Dehogy is! Ezekkel csak kis szobatresorokat lehet nyitni. De ha már elhozta öladysége a gyöngyeit, bizonyos, hogy viselni is fogja. És ha viseli, könnyen el lehet venni tőle...

Barselav savanyú arcot vágott.

— Erőszak?... „Kispárna-módszer“? — kérdezte csendesen. — Tudod, hogy ezt utálok legjobban.

— Na és ha kispárna? Nagyon bevált módszer. Ennek köszönheted, hogy itt vagy. Ne kényeskedj!

— Majd meglátjuk — felelt Barselav és zsebre vágta tömött cigarettatárcáját. — Mindenesetre írj pénzért az öregnek. Igérd neki Lady Paerston gyöngysorát. A Dél-Keresztjét, a Nagy-Mogult, bánom is én, a fontos, hogy ki tudjuk fizetni a számlát. A jövő héten már könnyen beszélünk.

— Megpróbálom — mondta Fritz, — de nem sok reményem van rá. Jobb lenne nyélbeűtni a

számla benyújtása előtt. Nem tudod, személyzet-
tel jött ez a Lady?

— Igen. A komornájával.

— Láttad a komornát? Öreg?

— Sőt, csinos, fiatal nő. Miért?

— Mert én is akcióba lépnék. Te a Lady kö-
rül szimatolsz, én meg, szegény inas, megleégszem
a komornával is. Nem várhatunk tovább, teljes
erővel támadni kell. Lehet, hogy én hamarabb
eredményre jutok, mint te.

Bareslav vállat vont.

— Ahogy gondolod. Csak arra figyelmeztetlek,
hogy óvatosan támadj, mert hamar gyanuba ke-
veredhetünk. A könnyelműség kész pusztulás.
Hát vigyázz! Ne légy túl mohó.

— Bízd rám. Majd én megkártyázom — felelt
Fritz. — Te csak nézz körül a fehér asztalok
környékén. Ha valami más is akad, azért azt sem
hagyjuk ki. Mulass jól és ne rettegj örökké, ne
félj, nem sejti senki, hogy az amerikai filmren-
dező álarca alatt szökött fegyenc lapul.

Bareslav nem felelt. Még egyszer végigsiklott
szakértő pillantása tükörbeli képmásán és kilé-
pett az ajtón.

Fritz gyűlölködő szemekkel nézett utána.
Mintha megérezte volna a közeljövő tragikus
eseményeit, összeszorított fogai között megvető
szitkokat morzsolt szét. De azt máris elhatározta
magában, hogy hamarosan megszabadul gyámol-
talan bűntársától és az elszámolásoknál nem ve-
szí olyan szigorúan a tolvajbecsület szabályait,
mint egy egyenrangú társsal szemben tenné. Úgy

gondolta, máris eleget tett Bareslavért és csak alkalomra várt, hogy cserben hagyhassa.

Levetette inasmellényét, civilkabátot húzott és elment, hogy körülnézzen a komornák táján. Lady Pearston komornáját kereste.

IV.

Lady Pearstonnal egyidejűleg érkezett a Hotel Majestic-be Van Hoogh holland gyáros is. A takarékos holland-szellemnek megfelelően kibérelt egy közepesen drága szobát, valahol a felsőbb emeletek egyikén, felvitte csomagjait, átöltözött és beült a hall egyik kényelmes foteljébe, ahonnan kitűnően szemmel tarthatta a vörös szőnyeggel borított fölépcsőt, sőt a liftet is. Látszólagos közömbösséggel lapozgatott az előtte lévő illusztrált lapokban, de álmosan tunya pillantását nem kerülte el semmi és senki a hallban történekekből vagy a keresztüljáró emberekből.

Hátamögött szüntelenül csapkodták az egymás mellett lévő telefon-fülkék üvegajtait, izgatott és unatkozó telefonbeszélgetések hangjai szűrődtek ki hozzá, de ez, úgy látszik, egyáltalán nem zavarta a pihenő kakaógyárost.

Két órai csendes ujságolvasás után halvány érdeklődés villant fel a szemében és már csaknem felugrott a kényelmes bőrfotelből, de idejekorán megfékezte magát és tovább is álmos közönnyel nézett el ujságja felett.

Az történt, hogy a lépcsőfokon megjelent Lady

Pearston és kesztyűit húzva, valami nála szokatlan, friss mozdulatokkal lépegetett le a vörös szőnyegen. Karcsú, magas alakján a legkitűnőbb párisi sportruhaszalónból kikerült sí-modell feszült és a hollandi kakaógyáros alig akart hinni a szemének. Legalább is gyanúsna találta ezt a hirtelen változást Lady Pearston kedélyállapotában. Londonban állandóan bágyadt, sőt néha melankólikus volt Lady Pearston, lehetséges, hogy ez a nagy javulás egyedül Davosnak, a téli sportok prospektusokban agyonhirdetett paradicsomának köszönhető?

Míg a magánnyomozó — mert mondanunk sem kell, ő lapult a holland kakaógyáros álneve alatt — ezen gondolkozott, Lady Pearston keresztülment a hallon és eltűnt a forgóajtó villogó üveglapjai mögött. Sherfield átkozta balszerencsését, hogy nem öltözött síruhába s így nem követheti a gondjaira bízott hölgyet. Egy pillanatig töprengett, majd felírta jegyzőkönyvecskéjébe a pontos időt, őnagysága ruháját és beugrott a liftbe.

Szobájába érve villámgyorsan átöltözött, telefonon síléceket rendelt a portára és öt perccel később beült az egyik taxiba, hogy a legközelebbi legjobb és legveszélytelenebb síterepre vitesse magát.

Sherfield nem rajongott túlságosan a téli sportokért — ellentétben az amerikai detektívregények all-round atléta detektívjeivel — ő legfeljebb a billiárdasztalt kerülgette szenvedélyesen órákhosszat és érthető idegenkedéssel nézett vé-

gig a szelíden hajló fehér lankákon. Közel-távolban egymás után suhanó, hajladozó fekete és farka alakokat látott, de ezek túl messze voltak ahhoz, hogy valamelyikükben is felismerhette volna Lady Pearstont. Egy ideig hősies elszánt-sággal csetlett-botlott sítalpjaival, végül is behúzó-
dott a vastag fatörzsből összetákolt kanadai stí-lusu kiránduló fogadóba és leszerelve bokáiról a gyűlölt léceket, beült az egyik asztal mellé. For-ralt bort rendelt — nagyon átfázott a «sítúrán» — és úgy helyezkedett el, hogy minden érkezőt, távozót szemmel tarthasson, sőt a taxiállomásra nyíló ablakon keresztül a kocsiba szálló embere-
ket is láthassa.

Már erősen alkonyodott, amikor a fogadó előtt égő ívlámpák fényében megpillantotta Lady Pearstont, még hozzá egy jónövésű, vállas férfi társaságában. A pár beült az első kocsiba és Sherfield ledobva egy pénzdarabot az asztalra, sietve távozott.

Míg Lady Pearston sofförje a két pár sílécet erősítette kocsijára, a magánnyomozó beült a következő autóba és meghagyta a sofförnek, hogy feltűnés nélkül kövesse az előtte indult ko-csit. Feltámadó érdeklődéssel nézett a fejlemé-nyek elé. Magában meg volt győződve arról, hogy csak futó sí-ösmeretséget kötött Lady Pear-
ston, valószínűnek látta, hogy aligha lesz folvta-tása az ügynek, talán a legközelebbi Hotelnál ki-száll a jónövésű, esetleg elkíséri önagyságát a Hotel Majestic-ig, ott aztán végleg lemarad. El-határozta, hogy becsülettel elvégzi a reá bízott

feladatot és egy pillanatra sem tágít védenice nyomából.

Őszinte megrökönyödéssel tapasztalta, hogy a nyomon követt autó sehol nem áll meg az útközben eső szállóknál és amikor végre megállt a Hotel Majestic előtt, egyszerre szállt ki a kocsiból Lady Pearston és a jónövésű férfi. Természetes fesztelenséggel tűntek el a forgó ajtó mögött és a magánnyomozó fokozódó érdeklődéssel sietett utánuk.

Alig ment el a pár a portás előtt. Sherfield türelmetlen mozdulattal intette magához a portást.

— Látja azt az urat?

— Aki a magas hölgygel megy? Látom!

— Meg tudja mondani, ki az illető?

— Hogyne — felelt a portás készségesen. — Mr. Shelley, a híres londoni portréfestő.

— Mióta lakik a hotelben Mr. Schelley?

— Három hete...

— Nagyon köszönöm — bólintott Sherfield és felvitette magát a szobájába.

Mélyen elgondolkozva látott átöltöztetéséhez.

Az a tény, hogy Lady Pearston az első síkiránduláson összeakadt egy jónövésű férfiúval — indult meg Sherfield fejében a logikus gondolatsor, — aki azonkívül, hogy remekül síel, még honfitársa is, magában véve még nem volna aggasztó. Nyugtalanító inkább az volt, hogy éppen ez az úr festette meg három hónappal ezelőtt Lady Pearston portréját. Az összes társasági lapokban szerepelt akkor a kitűnően sikerült portré fotográfiája és emlékezete erősödésével

Sherfield egyre nyugalanítóbbnak látta a helyzetet. Ha a síelésért nem is rajongott túlságosan, a logikája kifogástalanul működött és megvolt az a sajátossága, hogy apró, egymástól független láncszemekből kerek egészet kovácsoljon. Vagy két percig meredt maga elé elgondolkozva — kezében a levetett sportharisnyát tartva — aztán elégedett mosoly terült el az arcán.

Most már világosan látott.

— Úgy — gondolta befelé. — Szóval ez az a veszedelem, ami ellen védenem kell önagyságát?! Mindenesetre, megkönnyíthette volna a dolgomat Sir Pearston. Megmondhatta volna rögtön, hogy a «sejtelmei» a fiatal festővel függenek össze. Persze, szégyellős az öregúr... A gyöngysorral takarja féltékenységet... Hm... Mindenesetre, az ő bőrében sem szeretnék lenni... Öregedő férfi, fiatal feleség, mindig bajos dolog volt. Már pedig, önagysága bizonyosan tudott arról, kivel találkozik a sítúrán... Túlságosan ragyogott az arca, amikor lejött a lépcsőn. Na, szép kis eset! — vakarta meg a fületövét. — Most álljak közéjük! Két lobogó lángnyelv közé! De úgy, hogy ők ne vehessék észre... Legalább is önagysága meg ne sejtse, miért vagyok itt! Még megsértődne, ha megtudná, hogy a végtelenségig gyengéd és tapintatos férje ilyen őrangyalokat rendel a védelmére, mint én! Legalább sejtteném, hogyan védjem önagyságát?!... Micsoda lehetetlen feladatra vállalkozik az ember, ha a töltőtoll elindul a csekkklapon! Mintha olyan egyszerű dolog lenne a boldogság örvénye felé szé-

űülő nőt — vállon ragadni és visszarántani! Eh, inkább egy aranszállítmányra vigyáznék Csikágóban, mint erre az eleven kincstre.

Rossz hangulatban öltözött át és foglalta el helyét a hallban. Ismét maga elé rakott egy halom illusztrált lapot és azon töprengett, mit lehet itt tenni? Sokáig arra gondolt, legegyszerűbb lenne jelenteni Sir Pearstonnak a fejleményeket és a feladat megoldhatatlanságára való hivatkozással lemondani önagysága további őrzéséről. Kínos agymunkája dacára sem fordult meg a fejében az a lehetőség, hogy egyszerűen tovább figyelj az eseményeket és a végén olyan értelembe számoljon be Pearstonnak, — hiszen úgysem tudja meg soha az igazat, — hogy tökéletesen elvégezte a rábízott feladatot és láthatatlanul mindenütt jelenlévő végzetként akadályozta meg az esetleges bajokat. Kissé irigykedve gondolt kollégáira, akiknek hasonló esetekben csak az a dolguk, hogy bizonyítékokat gyűjtsenek önagysága hűtlenségére, amiket hatásosan csoportosítva tehessenek aztán a válóper tárgyalásánál a bíróság asztalára. Ó, ez ennél sokkal nehezebb, sőt, reménytelenül nehezebb esetnek ígérkezik! — sóhajtott gondolatban, amikor feltűnt a lépcsőn Mr. Shelley elegáns alakja és ruganyos lépetekkel haladt a kijárat felé. Sherfield jól megnézte emberét és elismeréssel állapította meg, hogy Sir Pearstonnak minden oka meg lehet kinos «seitelmeire». Nemes metszésű, klasszikus arcélű férfi volt Mr. Shelley, mélytűző szemekkel; finom vonásait tekintve, valószínűleg forró

szenvedély lakozott a szoborszerűen arányos férfitestben.

Mr. Shelley hirtelen megállt a hall közepén, majd — mintha eszébe jutott volna valami! — megfordult és egyenesen Sherfield felé tartott.

A magánnyomozón rossz érzések futottak át, amint a határozott léptekkel közeledő festőművészre nézett és makacsul elhatározta magában, hogy ő nem tud semmiről, ő Van Hoogh hollandi kakaógyáros, ha netán felelősségre akarná vonni a festő az utánuk való leselkedésért. Nagy megkönnyebbüléssel lélegzett fel aztán, amikor Mr. Shelley elhaladt mellette és belépett a mögötte lévő telefonfülkébe. Most örült csak igazán, hogy éppen ebbe a sarokba tette leshelyét és szinte a lélegzetét is visszafojtva hallgatózott. Halk sercegés hangzott a visszaforduló számkerekből. — Nagyszerű — gondolta Sherfield — az ajtót sem csukta be...

— Halló... Bérautó-vállalat? — szólalt meg mögötte a festőművész. — Kérem... holnap este nyolcra kérek egy csukott kis kocsit... A Majestichez. Igen... hosszabb túra... Kirándulás Parsennbe... Igen, estére kell... Takarót?... Sőt meleg plédeket kérek... A hölgy kissé fázékony... Tehát itt lesz a kocsi nyolckor? Igen... Shelley névre kérem... Köszönöm...

Halkan koccant a helyére akasztott telefonkagyló és a festőművész jókedvűen sietett ki a forgó aiton. Sherfield, ajkát harapdálva nézett utána. Maga sem hitte volna, hogy olyan gyorsan szükségessé válik beavatkozása. Most már

arra sem volt ideje, hogy levél vagy távirati úton lemondjon megbízatásáról, tehát elhatározta, hogy minden tőle telhetőt elkövet az első bal-lépés megakadályozására. Csak az aggasztotta, hogy egyelőre fogalma sem volt arról, mit is fog tenni?

V.

Másnap délelőtt Fritz kiszólt a fürdőszobából.
— Felébredtél végre, Bareslav! Gyere be, be-szélni akarok veled!

Bareslav kedvetlenül mormogott valamit, de azért engedelmesen nyitott be a fürdőszobába. Fritz éppen beretválkozáshoz készült. Félig szap-panhabos képe fölött felelősségrevonóan szigorú pillantású szemek tűztek Bareslav álmos, gyű-rött arcába.

— Mi kell? — kérdezte Bareslav ásítva, mi-közben cigarettára gyujtott. — Mi olyan sürgős?

— Azt akarom tudni, mennyire vagy a gyöngy-királynővel?

— Semennyire! — rántotta fel a vállát Ba-reslav. — Nem is láttam tegnap. Irtál pénzért?

— Nem írtam — felelt Fritz keményen és megszorította gilettekészüléke csavarját. — Nincs értelme.

— Mi az, hogy nincs értelme? — dühösködött Bareslav. — Nem mondtam, hogy íráj?

— Na és ha mondtad? Avagy parancsolóm vagy te énnekem? — kérdezte Fritz gúnyos fő-lénnyel. — Nem írtam, mert először úgysem kül-

dene — nem énmiattam, nekem adna, de benned nem bízik! — másodszor pedig semmi szükség rá.

Boreslav tág szemeket meresztett.

— Semmi szükség rá? — ismételte értetlenül.

— Meg vagy szédülve? Nem látod, mi lesz?

— Semmi sem lesz — intette le Fritz a kezében tartott gilettel. — Illetve minden lesz...

— Hogy érted?

— Úgy, hogy az én remek, zseniálisan tehetséges Bareslav haverom már régen kinézett valami jó dolgot, amit még ma megcsinálunk és megyünk tovább.

— Ezt... ezt nem értem — mondta Bareslav bosszankodva. — Bepálinkáztál korán reggel? Vagy ugratni akarsz?

— Egyiket sem — felelt Fritz komolyra vált hangon. — De valahogyan nem tudom elhinni, hogy öt nap alatt nem tudtál felfedezni semmit ebben a ragyogó lehetőségekkel tele szállóban. Te már biztosan tudsz valamit, csak nem akarod megmondani... Egyszerre akarsz elkábítani a dologgal, váratlanul... Mi? ... Na, valld be! ...

Bareslav egy pillanatig Fritzre bámult, majd türelmetlenül fordított hátat neki.

— Nincs kedvem ostoba ugratásaidat hallgatni. Ha komoly mondanivalód lesz, majd csak akkor szólj.

Fritz megragadta Bareslav karját.

— Várj egy pillanatig. Valóban nem tudsz semmit? ...

— Már mondtam. Sajnos, nem olyan rózsás

a helyzetünk, hogy még játékra is legyen kedvem.

Szinte süvített a megvetés Fritz hangjából, amikor megszólalt.

— Látod, ez vagy te. Nagyszájú senki. Öt napja zabálsz a pénzem az étteremben és nem tudsz felfedezni semmit. Csönd! — kiáltott hangosabban, látva Bareslav felháborodott arcát. — Most én beszélek! Minek rajtad a frakk? Te akarsz szállodatolvaj lenni? Te gyámoltalanság? A legbékésebb sajtkereskedő hamarabb megcsinálna egy mókát, mint te...

Bareslav türelmetlenül vágott közbe.

— Megörültél, Fritz? Van fogalmad, milyen nehéz odalent valamire rájönni? Az egész hotelben nincs egy valamire való ékszerdarab... Miért jöttünk éppen ide? Te akartad! Téli üdülő... Nizzában már biztosan megcsináltuk volna...

— Vagy régen bukva lennének — felelte Fritz változatlan lenézéssel. — De te ehhez nem értesz. Hogy belásd, milyen tehetetlen lekvár vagy, mondok neked valamit.

— Nos? — kérdezte Bareslav kíváncsian.

— Amit te egy hete frakkban nem tudsz elérni, azt én elértem egy este mint inas.

— Ne viccelj Fritz. Felvágasz?

— Majd meglátod, hogy komolyan beszélek. Tegnap este megismerkedtem a Lady komornájával, Lotteval...

— Hogy tudtad, hogy ki az?

— Na hallod, ez is kérdés? Átnéztem a ven-

Égkönyvet, megtudtam, hol lakik, a többi játék volt:

— Na és?

— Na és, mit mondjak? A kis Lotte nagyon bájos, csicsergő párisi csirke. Úgy beszél, mint egy ötlámpás rádió. Kiszedtem belőle mindent.

— Ne beszélj...

— De beszélek. Tudom, hogy a gyöngyök itt vannak, szeret hencegni a kicsike úrnője gazdagságával, gondolhatod, én is felvágтам világhírű filmrendező gazdám amerikai birtokaival és bankbetétjeivel, — szóval a gyöngyök itt vannak és miután nem tették a safe-ba, bizonyos, hogy a kis disznóbőr kofferben lesz...

— Honnan tudod?

— Lotte nagyon bőbeszédű, hamar felmelegedő kislány. Elvittem sétálni, betértünk egy pohár forralt borra és megeredt a nyelve. Leírta úrnője egész garderobját, az összes bőröndöket minden tartalmukkal együtt, csak erről a sárga disznóbőr táskáról hallgatott el nagy óvatosan, éppen ezzel árulva el, hogy ami bennünket annyira érdekel, ebben a kofferban lesz... Tehát megtudtam egy-két óra alatt, amit te nem tudtál volna meg soha.

— Mert szerencséd van... Egy inas előtt könnyen megnyílik a komorna szíve. De csak nem képzeled, hogy ugyanezt el lehet érni az úrnőjénél is?

— Nem. Te soha sem érnéd el, sem a komornánál, sem az úrnőjénél ugyanezt.

Bareslav lefőzve hallgatott. Fanyar képpel foj-

totta el cigarettája parazsát a mosdó szélén meggyülemlett szappanos lében. Fritz befejezte a beretválkozást és lemosva arcát, diadalmasan fordult Bareslavhoz.

— Na, várom a kritikát! Mondd már, hogy «ez mind szép, de nem ér semmit, mert nem tudjuk, mikor lehet megrohamozni a sárga koffert».

— Miért mondjam?

— Mert végleg agyon akarlak zúzni a válaszsza-
l... —

— Ugyan... — hitetlenkedett Bareslav. — Te sem vagy mindenre képes...

— Mindenre nem, de sok mindenre — röhögött Fritz győztesen. — Ma este megszerez-
zük a gyöngyöket!

— Hogyan? — kapta fel a fejét Bareslav. — Ma este?

— Igen, ma este — erősítette Fritz. — Kész tervem van.

Bareslav hitetlenkedő mosolya érdeklődő komolyságba fulladt.

— Erre magam is kíváncsi vagyok.

— Idefigyelj söridióta — kezdte fölényesen, — Lotte a vége felé elmondta, hogy este megismételhetjük a tegnapi szórakozást. Úrnője «véletlenül» összeakadt valami londoni festőművész-
szel és ma este nagyobb autótúrára indulnak a környék valamelyik kiránduló helyére. Érted már?

— Nem.

— Mert hülye vagy! Ma este őnagysága elmegy... A gyöngyeit valószínűleg nem viszi ma-

gával! Én a leányt tartom távol. A gyöngyökre nem vigyáz senki.

— Na és?

— Mit «na és?» Bemész és elhozod! Ez csak elég egyszerű? Vagy nem?

— Nem éppen — felelt Bareslav lehiggadva. — Nagyon jól tudod, hogy én nem értek a betörő szerszámokhoz...

— Mit kell ahhoz érteni? Nem kell kasszát fúrni!

— De az ajtó is zárva van! — húzódozott Bareslav a szokatlan feladattól. — És az a bőrönd... az is biztosan zárva lesz...

— Hallod, ha egy ajtót sem tudsz kinyitni, akkor jobb, ha abbahagyod az egészet. Szerencsére itt van ez a fürdőszoba-ajtó, ezen estig megtanítlak nyitni. A bőröndöt pedig zsebkéssel is felhasíthatod.

— Hát — felelt Bareslav kelletlenül — lehet, hogy menni fog... De jobban szeretném, ha te csinálnád...

Fritz éppen az arcát púderezte beretválkozás után. Dühösen csapta le a púderdobozt.

— Nem akarnád, hogy a szádba repüljön a sült galamb? Megszöktettelek, idehoztalak, kikémleltem egy lehetőséget, még csináljam is meg? Akkor nincs semmi szükségem rád. Magam is megélek.

— Nem azért mondom — mentegetődzött Bareslav. — De látod... Hátha nem boldogulok azzal a vacak ajtóval... Ezért maradjon ott a gyöngysor?

— Nem fog ottmaradni! Magad is el tudod hozni. Szerencse, hogy ilyen simán adódik a kezünkre minden! Hogy önagyságának londoni ismerőse van, aki éjszakai autótúrára viszi, a hűséges komorna pedig szintén szereti a férfitársaságot. Valakinek a komornával is kell lenni, mert ha az otthon marad, vége az egésznek.

— Nem lehetne elcsalni valami távoli randevura és nem menni el? — próbálta meg Bareslav az utolsó ellenvetést. — Megcsinálnánk ketten és eltűnnénk. Mire Lotte hazajönne, már régen túl lennénk hegyen-völgyön...

Fritz türelmetlen gesztussal dobta le a törülközőt...

— Nézd, ne alkudozz. Így kell történni, ahogy mondtam, mert én így látom jónak. Lásd be, hogy te sohasem találsz ki semmit. Inkább figyelj ide, megmagyarázom az ajtó szerkezetét... Vagy ismered?

— Ismerem — felelt Bareslav vontatottan.

— Akkor pláne semmi az egész.

Fritz elővett egy kis neszerszert és néhány álkulcsot készített ki, aztán rövid oktatást adott Bareslavnak az álkulcsos nyitásokból. Amikor befejezték, — Bareslav jó felfogású tanítványnak bizonyult. — Bareslav csendesen, szinte bocsánatkérően kérdezte:

— És... azután? Mi lesz, hogy lesz azután? Merre menekülünk?

— Az a legkevesebb — legyintett Fritz. — Nem megyünk autón, se vonaton, mert arra keresni fognak. Keresztül vágunk a hegyeken. Elő-

készítünk egy-két kiló szalámit, meg egy liter rumot és egy hétig nem is kerülünk emberek elé. Mert jegyezd meg, az ilyen munka után mindenütt veszélyes, ahol emberek vannak. A drót és dróttalan távíró nagy ellenség. De egy hét alatt elvergődünk Olaszországba, addig el is felejtik egy kissé a davosi gyöngylopást, a határon túl pedig nem kell félnünk.

Bareslav elgondolkozva bólogatott. Ismét erőt vett rajta az a bizonytalan tisztelet-féle, ami tettekre kész, energikus barátja cselekvéseinél elfogta és már megint nem volt egyéb, mint egy gyámoltalan báb.

Fritz sunyi pillantással kémlelte Bareslav arcát. Sötét gondolatok forrtak erős csontozatú koponyájában.

VI.

Este félnyolckor Bareslav elindult, hogy Fritz pontos utasításai szerint elvégezze a reáeső feladatot. Zsebeiben ott lapult három darab remekbe készült álkulcs és egy borotvaéles kés a bőrönd felhasítására. Fritz már előbb elment, hogy a Lotteval megbeszélte találkozóhelyen várja be a komornát és Bareslav idegesen szívta cigarettáját, miközben Lady Pearston távozását leste egy emelettel feljebb a lépcsőházban. Kellemetlen érzések járták át a mellét és szívesen visszament volna szobájába, hogy még egy pohár konyakkal erősítse félelemtől szorongó szívét. De nagyon tartott attól, hogy Lady Pearston minden

percben jöhet és nem akart egy pillanatot sem elveszíteni. Megtapintotta zsebében az álkulcsok kemény, hideg vasát és talán századszor gondolta át újra és újra a «dolog» lefolyását.

— Igen... Ha lemegy a lépcsőn, — nem valószínű, hogy az első emeletről liften menjen le — rögtön akcióba lépni...

Ilyenkor még nincs túlnagy forgalom a folyosókon... És az ő lakosztályának ajtaja elég jó helyen fekszik... Persze, előbb a komorna távozását is meg kell várni... Ha mindketten elmentek, nyitás, be, bőrdőnhasítás, ékszeres kazetta és kész... Milyen egyszerű így elgondolva — vacogott a foga izalmában, — csaknem félelmetesen egyszerű... El sem hiszem, hogy egy bonyodalmas szállodai lopás ilyen simán menjen. Csak meg ne zavarjanak az ajtó nyitása közben. Ha a nyitás sikerült, minden rendben van. És azután? Bizonyos, hogy a detektívek kiszedik a komornából, kinek beszélt a gyöngyökről. Fritznek mégis igaza van, legjobb rögtön eltűnni! Hm... Fritznek mindig igaza van... Abban is, hogy ez nem nekem való foglalkozás... Nincsenek hozzá idegeim... Most sikerüljön... Befejzem örökre!

Most megpillantotta a lépcsőkanyarban lefelé haladó Lady Pearstont és szinte szürkére sápadva gyújtott új cigarettára. Mély szippantásokkal húzta tüdejére a füstöt és a cselekvés lázá-
tól remegő tagokkal várta, hogy feltűnjön a lépcsőn a komorna is.

Alig két perccel később megjelent Lotte és

sietve futott le a vörös szőnyeggel borított lépcsőfokokon. Bareslav irigykedve gondolt Fritzre, aki most valahol egy veszélytelen kis korcsmában várja Lottet a forralt bor mellett és mély lélegzetet véve, lesietett az első emeletre.

Gyors pillantást vetett a néptelen, elhagyott folyosókra és zajtalan léptekkel suhant a tizen-négyes ajtóhoz. Míg az ajtóhoz ért, előkészítette a közép nagyságú álkulcsot — Fritz szigorúan a lelkére kötötte, hogy ezzel kezdje a nyitást — és egy félpercenyi lélegzetvisszafojtott hallgatódzás után betolta az álkulcsot a zárba. Arca csaknem olyan fehér volt, mint a fehérre lakkesiszolt ajtó, amelyhez hajolt.

Ugyanebben az időtájban jutott elhatározásra Sherfield. Pontosan háromnegyednyolckor belépett az egyik telefonfülkébe és becsukva maga mögött az üvegajtót, elmerülve lapozgatott a telefonkönyvben. A fülke üvegfalain keresztül kitűnően áttekinthette az egész hallt, a lépcsőházzal és a portás barrierjével együtt és miközben látszólagos bosszankodással lapozgatott a telefonkönyvben, nem vette le pillantását a lépcsőről.

Két percenyi várakozás után feltűnt Lady Pearston a lépcsőkön és Sherfield izgatottan tárcsázta fel a szálló portását. Füleire szorított kagylóval úgy helyezkedett el, hogy pontosan látta a hallon átvonuló Lady Pearstont és másodpercenyi pontossággal szólt a telefonba.

— Halló... Hotel Majestic? A portás?... Kérem, kössön össze Lady Pearston lakóosztályával. Otthon van még önagysága?

Lady Pearston éppen akkor haladt el a portás előtt.

— Halló! Lady Pearston éppen most távozik.

— Kérem a telefonhoz — felelt Sherfield és izgatottan látta a fülke üvegablakán keresztül, hogy a Lady megáll a portás előtt és átveszi az udvariasan hajlongó portástól a kagylót. Most örült, hogy a festő hanghordozását megfigyelhette, amikor autót rendelt.

— Halló! — szólt elváltoztatott hangon, — Lady Pearston? Itt Shelley... Bocsásson meg Lady, közbejött akadályok miatt le kell mondanom a mai kirándulásról... Végtelenül sajnálom, de sajnos... Majd előszóval megmagyarázom... bocsásson meg...

— Rendben van, jóéjt — felelt a Lady hidegen és letette a kagylót.

Sherfield a győztes örömeivel látta, hogy Lady Pearston leteszi a kagylót és némi tétovázás után visszafordult. Vontatott, kedvetlen léptekkel ment a lépcső felé és karesú magas alakja eltűnt a lépcsőkön.

Sherfield elégedetten lépett ki a telefonfülkéből. Az első veszedelmet sikeresen elhárította.

VII.

Bareslav verejtékező halántékkal állt meg az ajtón belül és zsebrevágta álkulcsát, kezébe vette a törzszerű kést. Aránylag simán ment az ajtó felnyitása, de neki mégis úgy rémlett, mintha

egy örökkévalóság óta fuldokolt volna az ajtó előtt jeges izgalmában és valóságos mennydörgésként dübörgött a fülébe a zárban kattogó, ropogó álkules halk zöreje.

Most végig simította kesztyüs ujjaival a homlokát és megfeszített akaraterővel iparkodott lerázni magáról a bénító félelmet. Úgy érezte, hogy itt az ajtón belül már nincs veszedelem, itt akár éjjelig is elpismoghat, hiszen Lady Pearston autótúrára ment, Lotte feltartásáról pedig gondoskodik Fritz. Arra gondolt, hogy felgyújtja a villanyt, de tartott attól, hogy Lotte még az épület közelében lehet és esetleg visszapillantva, felfedezi, hogy világosak az elhagyott lakosztály ablakai.

Néhány pillanatig várakozott a dermedt félhomályban, lassan hozzászoktatta szemeit az uccáról beszűrődő tompa derengéshez, azután óvatos, tapogatódzó léptekkel indult el a süppedő szőnyegen.

Alig tett néhány lépést, halk zaj ütötte meg a fülét az ajtó felől és Bareslav földbe gyökerezett lábakkal állt meg a szoba közepén. Egy pillanatig még azt remélte, hogy valamelyik pincér próbálkozik a kopogtatással, talán nem is tudja, hogy nincs itthon senki, de ez a reménye rögtön kínos rémületté változott. Alig volt annyi ideje, hogy a szomszédos szobába ugorjon.

Nyílt az ajtó, halk roppanás hangzott és erős, bántó fény árasztotta el a szobát.

Bareslav halántékában megpattanásig lükte-

tett egy ér. Elakadó szívveréssel hallgatta a szomszéd szobából áthangzó ruha suhogását, könnyű léptek neszt és vergődve keresett magyarázatot a váratlan tettenérésre. Ez hát az a «biztos» tipp? Talán a komorna jött vissza? Vagy Lady Pearston? Mindegy, itt most végzetes kutyaszorítóba került, ebből a kék-fehér női budoirból bajosan megy ki másként, mint megbilincselte kezekkel. Az egy pillanatra sem jutott eszébe, ami Fritznél első kézenfekvő lehetőség lett volna, hogy leüsse a visszatérő nőt és úgy rabolja el a gyöngyöket. Torkában kalapáló szívvel meredt az ajtó fehér kereteire.

Ebben a pillanatban feltűnt az ajtóban Lady Pearston és szórakozott mozdulattal nyúlt a villanykapcsolóhoz. Halk sikoly rebbent el a hirtelen sápadt női ajkakról és az álmatag pillantású szemek tágrameredt rémülettel néztek Bareslav frakkos alakjára.

— Oh!... Ön... Kicsoda ön? Mit keres itt? — lehelte Lady Pearston kifordított kezét szája elé tartva.

Bareslavon furcsa, érthetetlen nyugalom ömlött el. Már leszámolt azzal, hogy visszakerül a Moabitba és szinte megkönnyebbülten lélegzett fel. Végre bekövetkezett, amitől napok óta rettegett, tehát nem volt tovább mitől félnie és csaknem felvidámult. De elhatározta, hogy előbb megleckézteti ezt az asszonyt. Maga előtt is idegenül csengett a hangja, amikor megszólalt:

— Jó estét, Lady Pearston. Foglaljon he-

lyet, mert könnyen leülhet a meglepetéstől, ha megtudja ki vagyok és mit keresek itt.

Lady Pearston bizonytalanul nézett Bareslav nyugodt, kissé cinikusan fölényes vonásaiba. Nem volt tiszta a lelkiismerete, ennélfogva ő is félt minden váratlanul felbukkanó szituációtól. Lassan visszatért a hangja.

— De kérem... Hogy került ide?

— Az ajtón — mutatott Bareslav az ajtóra. — De szoktam néha ablakokon is bemenni. Olyan a foglalkozásom — tette hozzá magyarázó mosollyal. — Nem... Ne gondoljon rögtön a legrosszabbra, nem vagyok szállodatolvaj. Hogy mit kerestem mégis a budoárjában? Bizonyítékokat. Egyszerűen bizonyítékokat...

Bareslav elégedetten látta, hogy Lady Pearston elsápad a vékony púderréteg alatt.

— Mit mond? Nem értem?...

— Majd megmagyarázom. Kedves férje megbízásából dolgozom. Igen. Neki már hónapok óta rossz sejtelmek vannak ezzel a Mr. Shelleyvel kapcsolatban... És megbízott azzal, hogy szerezzek bizonyítékokat... a váláshoz szükséges bizonyítékokat...

Lady Pearston mély sápadtsága bíborvörös pirulásba ment át. Zavartan dadogta:

— De kérem... Ön téved... Nincs semmi ok erre... Egyáltalán semmi...

— Elromlott a mára tervezett autótúra? — Kérdezte Bareslav felelet helyett. — Meggondolta magát? Vagy a festőművész a félénkebb? Nem baj. Ez magában véve is elég nekem. Sir

Pearstonnak elég lesz annyi is, hogy a felesége hajlandó volt éjszakai autótúrára menni egy idegen férfival. Erre vonatkozólag pedig kétségtelen bizonyítékaim vannak.

Lady Pearston szemeiben őszinte félelem tükröződött. Nem a válástól rettegett, hanem a botránytól. Elszörnyedve gondolta át, milyen borzasztó lenne ránézve egy ilyen kínos válóperes botrány. Szinte könnyörögve hebegte:

— Kérem... Mr..., izé... Nem történt semmi... Higyje el... És szavamra ígérem magának, hogy nem is fog történni. Holnap visszamegyek Londonba. De ne tegyen tönkre.

Bareslav maga is meglepődött a nem várt siker felett. Vérszemet kapva, mosolygott a megremült asszonyra.

— Bocsánat... asszonyom, nem tudja, mire kötelez bennünket, magánnyomozókat, a hivatásunk. Ha valaha kitudódna, hogy nem járunk el pontosan a kapott utasításoknak megfelelően, örökre tönkretennénk presztizsünket.

Lady Pearston tanácstalanul tördelte kezeit.

— Nem tudja megérteni, hogy semmi oka nincs a jelentésre? Okvetlen tönkre akar tenni? Mert bizonyos, hogy nem élném túl a botrányt.

Bareslav úgy érezte, hogy valószínűtlen távolságba szökött tőle a Moabit betonpincéje. Már nyeregbe került és a szélhámosok szemtelen főlényével kezelte áldozatát.

— Nem tehetem, asszonyom. Tönkre tenném a jövőmet. Legalább is... hm... bizonyos anyagi kártalanítással... Talán lehetne... De

nekem számolnom kell azzal, hogy esetleg pályát kell változtatnom... Ha valahogy mégis kitudódna...

Lady Pearston hirtelen megváltozott. Talán sejtette, hogy szélhámossal van dolga, aki zsarolni akarja. Fagyos megvető hangon mondta:

— Úgy? Csak erről van szó? Kérem, mondja meg, mennyit akar? Egyszersmindenkorra.

— Egyszersmindenkorra? — ismételte Bareslav az alkudozó üzletember töprengő arckifejezésével... — Hm... nem könnyű kérdés... Mondjuk... mondjuk... százezer?!

Lady Pearston riadt, lehetetlen mozdulatot tett.

— Mit mond? — susogta sápadtan Százezer? Meg van örülve?

— Miért? Sok? Én ennyit érek... olcsóbban nem adhatom magam...

— De lássa be... hogy ez lehetetlen. Ennyi pénzt egyáltalán nem tudnék szerezni.

— Ez baj — biggyesztette le ajkát Bareslav. — De hát sajnos, nem segíthetek... Hanem volna egy más megoldás...

— Micsoda?... — éledezett Lady Pearston arcán a remény. — Talán ráér várni? Néhány hét múlva esetleg összeszedem a pénzt.

— Azt nem! — mosolygott Bareslav. — Hanem esetleg... a gyöngyei... Talán átadná a gyöngyeit. Igen — tette hozzá határozottan. — Ez a hallgatás ára. Ennyit ér a jövőm.

Lady Pearston elsápadt.

— Lehetetlen! — mondta idegesen, — gon-

dolja meg, az egész világ megtudná. Rosszabb, mintha jelentést tesz a férjemnek...

— Dehogyan tudná meg az egész világ — le-
gyintett Bareslav. — Tudtommal tökéletes ha-
misítványok is készülnek... Van itt Davosban
egy nagy párisi ékszerész cégnek fióküzlete.
Huszonnégy óra alatt elkészül a másolata.
Senki sem fogja gondolni, hogy Lady Pearston
gyöngyei hamisak. Viszont én olcsóbban nem
adom el magam.

— Ez az utolsó szava?

— Ez.

— Rendben van — állt fel Lady Pearston. —
Holnap este hatra megkapja a gyöngyöket.

— De a valódit! — jegyezte meg Bareslav, —
mert ha kiderül, hogy az utánzatokat kapom,
nem tartom be a megállapodást. Viszontlátásra,
asszonyom.

Bareslav kilépett az ajtón és csaknem felka-
cagott jókedvében. Ezt gyönyörűen megusztá.
Miközben felment az emeletére, arra gondolt,
mi'yen fölényes arccal számol majd be Fritz-
nek a nagyszerűen végződött kirándulásról.
Észre sem vette azt a hangtalanul mozgó ár-
nyékot, aki a Lady lakosztályából való kilépése-
kor a nyomába szegődött és felkísérte az eme-
letére.

Amint bezáródott Bareslav mögött az ajtó,
Sherfield megnézte az ajtószámot és lesietett
a portáshoz. Elkérte a vendégkönyvet és meg-
nézte, ki lakik a második emelet huszonhetes-
ben.

— «Mr. Brinsay, filmrendező» Newyorkból — dűnnyögte maga elé. — Hát a festőn kívül filmrendezők ellen is óvni kell önagyságát? Mégis csak meg kell írnom a lemondó levelet ... Erre ember nem vállalkozhat. A helyzet folyton rosszabb lesz. Mindenesetre utána kell néznem ennek a Mr. Brinsaynak.

Sherfield alig aludt valamit ezen az éjszakán. Egyre a váratlanul feltűnt filmrendező körül jártak a gondolatai és már nagyon megbánta, hogy egyáltalán vállalta ezt az «őrangyal szerepet.»

VIII.

Másnap délelőtt Sherfield legszívesebben háromfelé szakította volna magát, hogy egyszerre megfigyelhesse Lady Pearstont, Mr. Shelleyt és Mr. Brinsayt is. Miután azonban ez fizikai lehetetlenség volt, megelégedett azzal, hogy elfoglalta kedves leshelyét a hallban. Elhatározta, hogy az után veti magát először, aki leghamarább megjelenik a színen, hogy utána nézzen kissé, vajjon milyen utakon járnak emberei és hogy egyáltalán van-e valami értelme ezek után a további örökösnek. Őszintén sajnálta Sir Pearstont és feltette magában, hogy bármennyire nem fair dolog is, nem fogja elmondani, milyen csapodár felesége van, akinek alig rontja el egyik randevuját, rögtön tartalékban van a másik. A szimultán játék különben sem volt erős oldala, nem lelkesedett már az egész

„Dologért, csak végleg tiszta képet akart kapni a helyzetről, mielőtt felszedi a sátorfáját és elbúcsúzik csúfos kudarca színhelyéről.

Negyedőrai várakozás után megjelent a hallban a londoni festőművész és letelepedve az egyik fotelbe, látható türelmetlenséggel várakozott valakire. Sherfield tudta, hogy az elmaradt randevu miatt akar magyarázatot kapni őnagyságától és kíváncsian várta, hogyan viselkedik majd Lady Pearston. Végre izgatottan ugrott fel a festő és mélyen meghajolva köszöntötte a hideg fejbőlintással tovasiető Ladyt. Mr. Shelley megrökönyödött, értetlen arccal bámult a nő után és Sherfield jóleső érzéssel látta, hogy ezek között meglehetősen sikerrel kuszálta össze a dolgokat. Vagy talán az újonnan feltűnt amerikai filmrendezőnek köszönhető, hogy őnagysága keresztülnéz a festőn? Mr. Shelley feltűnés nélkül, mintha nem is őnagysága után menne, kísértált a hallból. Sherfield ugyanolyan diszkréten utánuk.

A magándetektív kaján örömmel látta, hogy Mr. Shelley hiábavaló kísérleteket tesz Lady Pearston megszólítására, de önagysága figyelemre sem méltatja. A festő végül is bosszankodva fordult vissza a szálló felé és Sherfield töprengés nélkül eredt Lady Pearston nyomaiba.

A magánnyomozó nagyon kíváncsi volt, vajon hova indul önagysága kora délelőtt gyalog ilyen sietve? Fokozódó érdeklődéssel lépegetett Lady Pearston után a házfalak tövében és két

perccel később kiábrándultan látta, hogy a Lady belép a „Sermaux“ párisi ékszerész cég fióküzletébe. Nem gondolta, hogy különösebb jelentősége lehet annak, hogy őnagysága ékszerészhez megy — az ösztöne sem szólalt meg, — csupán a benne rejlő makacs bulldog természetének engedett, amikor ő is benyitott a csillogó kirakatok között lévő ajtón.

Lady Pearston az üzlet baloldalán tárgyalt az üzletvezetővel és Sherfield alig tudta elrejteni meglepetését, amint meglátta az üvegpulton Lady Pearston legendáshírű gyöngyeit. Közömbös arcot vágva lépett a jobboldali pulthoz és megbízható márkájú zsebórák iránt érdeklődött. Miközben a segéd által elébe rakott órák ketyegését hallgatta egyik fülén, a másikkal őnagysága szavait leste és csaknem megdöbönt attól az egy-két szótól, ami megütötte a fülét.

— Tehát este ötre meglesz? — mondta Lady Pearston. — És garantáltan tökéletes másolatok?

— Még szakember is csak tüzetes vizsgálat után fedezi fel, hogy utánzat — felelte az üzletvezető. — Méltóztassék teljes nyugalommal rámbízni.

Sherfield eleget hallott. Letette a füléhez tartott árut és megigérve a segédnek, hogy délután visszajön, kilépett az üzletből.

Megvárta, míg Lady Pearston kijön és miközben hűségesen visszakísérte a szállóba, egyre azon töprengett, miért kell Lady Pearstonnak

olyan hirtelen a gyöngyök pontos utánzata? A dolog egyre kuszáltabb lett előtte és ezzel egyidejűleg támadt fel benne a rejtély kibogozásának szenvedélye.

Délután öt órakor Lady Pearston keresztülsuhogott a hallon, de Sherfield ezúttal nem eredt a nyomába. Tudta, hogy az ékszerészhez megy a gyöngyök másolataiért, ennél fogva nyugodtan várt. Délelőttől kezdve egyebet sem tett, mint a rejtélyes Mr. Brinsay szobája körül settenkedett. — Mr. Shelley úgy eltűnt a színről, mintha bánatában elulazott volna! — de nem tudott meg semmit. Az ebédjét is szobájába vitette a filmrendező és egész nap színét sem lehetett látni. Egyszer hallott Mr. Brinsay ajtaja mögül valami fojtott hangú veszekedést és élénken esodáلكozott magában azon, hogy ilyen szemtelenül visszakiabáló inast megtűr a gazdája; — a vendégkönyvből tudta, hogy a filmrendező az inásával érkezett, — de ennek sem tulajdonított különösebb jelentőséget.

Félhatkor visszajött Lady Pearston és egyenesen lakosztályába sietett. A magánnyomozó elhelyezkedett az első emelet folyosó-központjában és maga elé rakva a spanyolfalul használandó lapokat, csendes türelemmel várakozott.

Pontosan hat órakor könnyű, ruganyos léptek zaja hatott a fülébe és a lépcsőn megjelent Mr. Brinsay. Áthaladt az asztal mellett olvasgató Sherfield előtt és határozott, biztos léptekkel ment egyenesen Lady Pearston ajtajához. Kopogtatására, mintha várták volna, azonnal

felnyilt az ajtó és belépett Lady Pearston szobájába.

A magánnyomozó telt arcán mély töprengés tükröződött. Letette a kezében tartott lapot és megnézte óráját.

— Hat óra két percl — állapította meg precizen. — Kíváncsi vagyok, meddig lesz odabent?

Alig tette zsebre az óráját és gyujtott cigaretára, nyilt a Lady ajtaja és kilépett a filmrendező.

Sugárzó arcáról ragyogott a jókedv, amint el sietett Sherfield előtt és hármásával ugrálva a lépcsőfokokat, felszaladt a második emeletre. A magán-detektív élesen figyelő pillantását nem kerülte el, hogy futás közben féltően tapasztja balkezét a szíve fölé, mintha szívdobogását akarná elnyomni. Vagy valami nagyon értékes dolog lehet abban a zsebben és attól fél, hogy kiejti?

Megvárta, míg a filmrendező után becsukódik az ajtaja és óvatos léptekkel surrant fel a második emeletre. Meglapult a huszonhetes számú ajtó közelében és minden figyelmét a füleiben összpontosítva, hallgatódzott.

IX.

Bareslav a futástól libegve nyitott be az ajtón. Fritz a nyitott bőröndök között csomagolt és az ajtónyílásra izgatottan fordult vissza. Sár-

padt arcában szinte foszforeszkáltak hideg, kék szemei.

— Nos? — kérdezte halkán, — megvan?

Bareslav felelet helyett a zsebébe nyult és se-lyempapírba göngyölt csomagot tett az asztalra.

— Tessék! — mondta sugárzó arccal. — Itt van.

Fritz tenyerére fektette a mogyorónyi nagy-ságú gyöngyszemekből álló fejedelmi ékszert és az ablakhoz lépett, hogy jobban szemügyre vegye. Bareslav fölényes diadallal állt mögötte. Nem tudta megállni, hogy ne hencegjen kissé a sikerével.

— Látod, ez vagyok én! — A gyöngy is meg-
van és még menekülni sem kell. Pedig a te «re-
mekül kitapasztalt tipped» után biztosan meg-
bukhattam volna.

Fritz nem felelt. Kapzsi örömmel legeltette szemeit a nagyértékű ékszeren és egyre erő-
sebb lett az elhatározása, hogy, amint előre ki-
tervezte, megszökik Bareslavlól a gyöngyökkel.
Hatalmas erővel tört fel benne a gyöngyök
egyedüli birtoklása utáni vágy, ahogyan ujjai
között morzsolta a csodás fényű gyöngyszeme-
ket, mint a Sátán olvasóját: és arra gondolt,
hogyha *egyedül* az övé lenne, kétszer olyan va-
gyont kapna érte, mintha megosztja Bareslav-
val. — És... miért várjak holnapig? — moz-
dult meg benne egy sötét gondolat. — Ez a
hűlve úgysem jelenthet fel... A Lady szintén
hallgat. Miért ne itt és rögtön? Ilven lehetőség
többé nem lesz! Rekedt hangon szólalt meg:

— Szép... Elismerem, hogy valóban tehetőséges szélhámos vagy... De azzal soha nem jöttél volna ide a Moabitból...

Bareslav a szerteszét heverő ruhákra, fehérneműkre nézett és megakadt a szeme az asztalon heverő revolveren. Ugyanaz a fegyver volt, amit Fritz az ájult őr táskájából emelt ki. Rossz érzéssel dobott rá egy pyjama kabátot, hogy ne is lássa.

— Hagyjuk ezeket — legyintett. — Most, hogy megvan a nagy fogás, beszéljünk inkább az értékesítéséről. Gondolod, hogy lesz a berlini orgazdádnak elég pénze a megvásárláshoz? És hogy lejön utánunk Olaszországba? Mert nekem pénz kell!

Fritz megfordult. Örökké hideg pillantásában ott lobogott az a lefojtott, acélosan szikrázó tűz, amit Bareslav az őr leütése előtt is látott benne és hirtelen nagyon kellemetlen érzése támadt.

Fritz baltenyerébe fogta a gyöngyöket és miközben izgalomtól sápadt arcán brutális kegyetlenség ömlött el, két ugrással Bareslav előtt termelt.

— Félsz? — sziszegte. — Ne félj, megkapod a részed... Nesze!

Mielőtt Bareslav felemelhette volna karját, szemei közé zúdult Fritz csontos ökle és megainogva zuhant hátra. Estében feldöntötte az asztalt és érezte, hogy a pyjamakabáttal együtt a revolver is a mellére esett. Szürke ködfátyolon keresztül látta Fritz dühben rángatózó ar-

cát, amint rárohan és csontos kalapácsszerű ökle sűrűn csapkod az arcába, állára, fülére, szinte már nem is a harcképtelenné tevésért, a leütésért, hanem valami állatias, vad verekedési gyönyörűséggel ütötte, ahol érte.

Bareslav érezte, hogy előnti arcát a vér és gépies öntudatlansággal nyult a pyjama kabát alá a revolverért. Már egymáson hemperegtek a szőnyegen — a gyöngysor ott hevert mellettük egy félméternyire, — amikor tompa dörrenés hangzott és Fritz újabb ütésre emelkedő, véres ökle lehanyatlott. Arca kínosan megrándult, rózsaszínű hab jött ki a száján és elernyedve fordult le Bareslavról.

Az ajtó előtt fülelő magándetektív egy tompa dörrenést hallott és lenyomta a kilincset. Nyílt az ajtó és belépett Sherfield. Egy rövid átfogó pillantást vetett a vad felfordulásra, a sárgán elnyúlt, véresöklű Fritzre, az összevert arcú Bareslavra, a mellettük heverő gyöngysorra, aztán halkan becsukta maga mögött az ajtót, majd ráfordította a kulcsot is.

— Szabad tudnom, mi történt itt? — kérdezte csendesesen a feltápáskodó Bareslavlól.

— Le... lelöttem... — mutatott Bareslav a földön fekvő halottra.

— Miért?

— Megtámadott...

— Látom... a gyöngysorért?

— Igen...

A magándetektív felvette a gyöngysort és zsebre vágta.

— Mossa meg az arcát, közben mondjon el mindent. Ezen már úgysem lehet segíteni — szolt, miközben szótlan izgalommal Fritz pulzusát nézte. — Meghalt.

Bareslav vérmaszatos arcából ijedt, könyörgő pillantást vetett a magándepektívre.

— Kérem... kicsoda ön?

— Magánnyomozó vagyok... Éppen a gyöngyökért jöttem ide. De maga közben rablógyilkosságot követett el érte. Sajnos, így bűnügyi letét lesz a gyöngysor.

— Nem! — tiltakozott Bareslav —, nem követtem el rablógyilkosságot... Ő akart megölni... De véletlenül hozzám került a revolver...

Sherfield csendesesen bólintott.

— Lehet. Mondjon el mindent, de gyorsan, mert jelentést kell tennem.

Míg Bareslav lemosta arcát, néhány szóval elmondta, hogyan szöktek meg Fritzzel a Moabitból, hogy jutottak ide, hogyan szerezte meg a gyöngyöket és lőtte agyon a bűntársát.

Amikor befejezte, Sherfield komolyan nézett maga elé, majd rövid gondolkodás után így szolt:

— Valószínűnek látszik, amit mond. Sajnos, ez az átkozott gyöngysor túl bonyolulttá teszi a dolgot. Olyan színezete van, mintha a gyöngyökért lőtte volna le a bűntársát...

— Akkor nem hoztam volna ide a gyöngyöket... Nálam volt, elszökhettem volna vele...

— Ezt nem olyan könnyű bizonyítani. Maga mégis csak rablógyilkosság gyanujában áll...

Bareslav szemei riadt félelemmel tapadtak

Sherfield arcába. Szinte látta magát az akasztófa tövében és könyörögve mondta:

— Uram... Szabadítson meg ezektől a gyöngyöktől. Ugyis ezért jött. Vigye el...

— Ezt lehet! — mondta Sherfield. — Ez az egyetlen lehetséges megoldás... Kikapcsolni a gyöngyöket, mintha nem is lettek volna és csak valami apróságon verekedtek volna össze, amiből aztán gyilkosság lett. Így csak erős felindulásból, vagy jogos önvédelemből elkövetett emberölés a vád... Mégis csak könnyebb...

— De mennyire! — sóhajtott Bareslav. — Kérem, tegye meg! Tanuskodjon a jogos önvédelem mellett. Higyje el, így történt... Hiszen látja... — mutatott összezúzott arcára.

— Látom — bólintott Sherfield — legyen nyugodt, mindent megteszek, ami tőlem telik. Elhiszem, amit mond. Hanem a gyöngyökről egy szót sem! Eddig csak hárman tudjuk. A halott, maga és én. Mi hárman pedig hallgatunk.

Bareslav melléből nehéz sóhajjal tűnt fel a megkönnyebbülés. Hátatelt pillantással nézett Sherfie'dre, amikor az felemelte a telefonkagylót és feltárcsázta a rendőrséget. A detektív háttal állt Bareslavnak, úgyszólván rá sem hederített. Bareslav előtt ott fehérlett a menekülést kínáló ajtó, csak egy mozdulatába került volna, hogy csendesen kilépjen a folyosóra és rázárva az ajtót a telefonáló detektívre, megszökjön, de ez eszébe sem jutott. Valami könnyű, súlytalan ürességet érzett magában és révedező pillantását a földön heverő halottról Sherfieldre emelte.

Már tudta, hogy ez a könnyü üresség a megáhlott bűnhődés nyugalma és eddig feszült, keserű arcán békés kifejezés terült el.

Nyugodtan várta a fejleményeket.

Sherfield nyugodt, hivatalos szenvtelenséggel szólt a telefonba:

— Halló!... Rendőrség? Itt Hotel Majestic, második emelet huszonhetes szoba. Kérem az urakat, sürgősen, de lehetőleg feltűnés nélkül jöjjenek ide. Önvédelemből elkövetett emberölés történt... Igen. Az áldozat és a tettes itt van a szobában. Köszönöm.

A magándetektív letette a kagylót és nehéz, nyomott csend borult a szobára. Sherfield elővette cigarettatárcáját és szóttalanul nyujtotta Bareslav elé. Bareslav gépies mozdulattal vett ki egy cigarettát és rágyujtva, mély szippantással szívta mellre a füstöt. Halkan, szinte szégyenlősen mondta:

— Köszönöm.

Sherfield legyintett.

— Ugyan. Szóra sem érdemes. Az az érzésem, hogy ez a szerencsétlen — itt Fritz holtteste felé intett, — megérdemelte a sorsát. Még jó, hogy így történt. Meglátja, még visszatérhet a nyugodt, becsületes életbe. Szépen letölti, amiye van és kezdheti előlről. Persze, ehhez elegendő lelkerő és bátorság is kell.

— Nem félek — mondta Bareslav tompán. — Igv van ez jól.

Most nyílt az ajtó és belépett két civilruhás úr. Néhány szó hangzott és tíz perccel később

Bareslav helyet foglalt a detektívek között a rendőrségi autóban.

Lady Pearston nem győzött csodálkozni, amikor másnap — az elutazáshoz csomagolt bőröndök között útra készen állva — kis csomagot kézbesített egy boy és a csomagból saját gyöngyei kerültek elő egy sornyi magyarázó írás nélkül. Ugyanabban a percben megszólalt a telefon csengője és egy szenvedtlen és színtelen férfihang így szólt:

— Halló... Lady Pearston?

— Igen.

— Meg méltóztatott kapni a csomagot?

— Igen.

— Nagyszerű. Csak azt akarom még mondani, hogy... hogy nem mindig sikerül ilyen simán befejezni a kétes kimenetelű kal... izé... vállalkozásokat. Kérem, a jövőben legyen megfontoltabb. Ezúttal szerencsénk volt. A gyöngyök is visszakerültek, a lelkinyugalma is ép. De ígérje meg, hogy soha többet nem megy a szakadék szélére... Igen... Halló... Hogy én ki vagyok? Hm... Személytelen valaki... Mondjuk az ön őrangyala. Most itt voltam, vigyáztam, de aztán önmaga vigyázzon magára... Tessék?... Igen... Én egy ilyen modern őrangyal vagyok. Nem álmodokban jelenek meg, hanem telefonon... Tehát: saját lábaira állni... Good-by!

Koccant a kagyló és Lady Pearston sokáig nézett az elnémult készülékre. Jóleső, felszabadult érzés öntötte el. Undorodva, eliszonyodottan gondolt a legutóbbi huszonnégy óra súlyos lelki

vívódásaira és jókedvűen fogadta a belépő Lotte.
— Előállt a kocsi? Mehetünk, fiam!

*

Bareslav önvédelemből elkövetett emberölésért a különös enyhítő körülményekre való tekintettel, újabb hat hónapi börtönnel toldotta meg az eredeti hat esztendejéből hátralévő három évét. A szökésért kijáró fegyelmi letöltése után elfoglalta régi helyét a szabóműhelyben és sokszor nézett elgondolkozva a hatalmas hulladékládra, amiből valamikor megbontották a falat és ami Fritz életébe került. Kiszabadulása után szabóműhelyt nyitott és soha többé nem került összeütközésbe a törvénnyel.

VÉGE

Anya és leánya meghatóan szép, mélységsen igaz és drámai küzdelme a közös asszonyi célért: a szerelmi boldogságért! Erről szól a *Világvárosi Regények* legközelebbi száma, az

EGY ASSZONY MEGSZÖKIK

című regény, amelynél finomabb, szórakoztatóbb írást keveset produkált a magyar regényírás. Szerzője

FORRÓ PÁL,

olvasótáborunk régi, kedves szerzője, aki ezúttal is a mai élet kiváló ismerőjének és fotográfáló művészenek bizonyul.

304. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY

VIZSZINTES:

2. Latin mondás
9. Cikk
10. Hüvelyes
11. Esd
12. Egyszer se
13. Időtartamot jelent
14. Magyarul: ág
15. Déli pihenőt tart
16. Bónyi monogr.
17. Vág, tájszólással
18. Mássalhangzó
19. Csomó
20. Afrikai nagyváros
22. Színházi alkalmazott
25. Ének
26. Ham's
27. ... fakó
29. Mássalhangzó
30. Szűrő fegyver
32. Munkahely, névelővel
34. Padlót tisztít
36. Sherwood Andersen regénye
37. Amit az árúért kérnek.
38. Több napból áll
39. Minden nap van ez
40. Cigányhoz intézett megszólítás
41. Cselekedni, németül
42. Gyümölcsben megy végbe ez a folyamat
44. Irányába

45. Ital
46. Kalapmárka
48. Két oldala van

FÜGGŐLEGES:

1. Spanyol mondás
2. Téli üdülőhely
3. Szőlőből készül
4. L. B.
5. Sakkmester
6. Házállat
7. Állat lakhelye
8. Szín
13. Este, olaszul
15. Dák király volt
17. Jelentése: divat
18. Spanyol nemes
19. G. N.
20. Húsételhez adják
21. Római 499
23. Írásban megszab
24. Tör
28. Betakarítja a termést
31. Vallásröv.
33. Arany, franciául
35. Víz csurog rája
38. Női használati tárgy
39. Szórakozik
40. Gyümölcsfajta (...-alma)
41. Színültig
43. Turfűműző
46. Lekvár
47. Névelő

303. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes: 1. A művész hazája széles e világ, 10. Zita, 11. Zsivaj, 12. Erő, 14. Una, 15. Ra, 16. Héj, 18. Éles, 19. Hadúr, 21. N. S., 23. Sovén, 25. Lé, 26. Yes, 28. Bevétel, 30. Agár, 32. Zene, 33. Zivatar, 36. Kés, 37. Et, 38. Bálám, 40. Z. E. 42. Niger, 43. Yale, 45. Sár, 46. Ki, 47. Eke, 49. Sál, 50. Domine, 53. Hová

Függőleges: 1. Az erény az egyedüli nemesség, 2. Mira, 3. Útó, 4. VA, 5. Sz, 6. Zsá (ász), 7. Hí, 8. Avult, 9. Zane, 13. Bedob, 16. Has, 17. Juvenalis, 20. Rév, 22. Segit, 24. Néz, 25. Lenéz, 27. Sáy, 29. Tek, 31. Rab, 34. Tán, 35. Ragás, 39. Mer, 41. Elemi, 44. Akol, 46. Kávé, 48. One, 49. SOS, 51. In, 52. Em, 53. HS.

304. számú keresztrejtvény

1	2	3		4	5	6		7	8	↓
9			■	10			■	11		
12				■		■	13			
14			■	15					■	
16		■	17			■		■	18	
	■	19			■	20		21		
22	23				24		■	25		
26		■	27				28	■	29	
30		31	■	32				33		
34			35		■	36			■	
37		■		■	38			■	39	
	■	40					■	41		
42	43			■		■	44			
45			■	46		47	■	48		
→										↓

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lesztván Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön.

Az utolsó 20 szám a következő:

285. NAGY KÁROLY: A züllött asszony.
286. ÁKOS MIKLÓS: Hála Isten, megpofoztak
287. BARSY R. ÖDÖN: A fekete zsinór.
288. ERDŐDY JÁNOS: Mindenki gyanús.
289. FORRÓ PÁL: Tisztítófűz.
290. GÖRÖG LÁSZLÓ: Tragédia a színházban.
291. FARAGÓ SÁNDOR: Lincél
292. LELESZY BÉLA: A vörös kastély.
293. ÁKOS MIKLÓS: A nagy áldozat
294. ERDŐDY JÁNOS: Ember az örvényben
295. JUHÁSZ LAJOS: A nagy favorit.
296. NAGY KÁROLY: Szélhámosok.
297. REJTŐ JENŐ: Vissza a pokolba!
298. FARAGÓ SÁNDOR: Mary és a gengszterek.
299. LELESZY BÉLA: Az embervadász.
300. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A rejtélyes vendég.
301. GÖRÖG LÁSZLÓ: Amerika menyasszonya.
302. ÁKOS MIKLÓS: Vörös defektel kap.
303. RODRIGUEZ (BARSY) ENRIQUE: A nagy kalandor.
304. JUHÁSZ LAJOS: A molett székelygyepei.

